

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. J.**, zast. Mgr. Janem Soukupem, advokátem, se sídlem Konviktská 12, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 1. 2015, č. j. 51 A 8/2013 – 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2013, č. j. 13250/DS/2012-8/SR, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 11. 2012, č. j. P/615/2012/OS1/Jad, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dle správního orgánu prvního stupně dopustil tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 3 cit. zákona, když dne 16. 2. 2012 v 17:33 hodin při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, na dálnici D 11 na 76,5 km v katastru obce Dobřenice, ve směru jízdy na Hradec Králové nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 130 km/h, přičemž silničním rychloměrem POLCAM PC 2006 mu byla naměřena rychlost jízdy 192 km/h, která po odečtení možné odchylky silničního měřidla ($\pm 3\%$) byla stanovena na 186 km/h. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 8.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu deset měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, na základě které Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 24. 4. 2014, č. j. 51 A 8/2013 – 46, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.800 Kč k rukám jeho zástupce, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Krajský soud totiž shledal, že správní orgán prvního stupně projednal přestupkovou věc žalobce v jeho nepřítomnosti, aniž by pro to byly splněny podmínky § 74 odst. 1

přestupkového zákona, čímž došlo i k porušení základního práva žalobce na projednání věci v jeho přítomnosti podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014 - 21, rozsudek krajského soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 51 A 8/2013 – 46, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud při posouzení otázky, zda v projednávané věci byly splněny podmínky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce, vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 – 56, rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 – 37) a dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud žalobce nepředvolal za účelem výslechu, ale zaslal předvolání k ústnímu jednání pouze jeho zástupci. Neúčast žalobce totiž nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situace nemohla ohrozit cíl předmětného řízení, neboť správní orgán prvního stupně měl ve správním spisu k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupků žalobcem dostatečně prokazovaly a kterými ostatně provedl dokazování u ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Pro postup podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích tak byla rozhodná pouze omluva zástupce, který svou neúčast u nařízeného jednání omlouval tím, že jeho účast nemá bez přítomnosti žalobce význam. Nemožnost účasti žalobce u ústního jednání zapříčiněná jeho nemocí však nebyla způsobilá omluvit také nepřítomnost jeho zástupce, který mohl a měl všechna práva účastníka řízení vykonat za žalobce. Nejvyšší správní soud se s přihlédnutím ke skutečnosti, že zástupce žalobce neuvedl žádný jiný důvod, který by mu znemožňoval účast na ústním jednání, plně ztotožnil se závěrem žalovaného, že omluva zástupce žalobce nebyla náležitá, a uzavřel, že krajský soud považoval nesprávně za rozhodnou omluvu žalobce, nikoli jeho zástupce, a náležitě nezohlednil zásadní skutečnosti, že žalobce byl zastoupen a jeho osobní účast u jednání tak nebyla s ohledem na zjištěný skutkový stav nezbytná pro zachování jeho práv účastníka řízení. Právo na projednání věci za účasti žalobce je zaručeno v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí o přestupku před nezávislým a nestranným soudem, který rozhoduje v plné jurisdikci.

[4] Krajský soud v Hradci Králové následně rozsudkem ze dne 13. 1. 2015, č. j. 51 A 8/2013–86, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu podle § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze závěrů uvedených v odůvodnění shora uvedeného rozsudku zdejšího soudu.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž poukázal na obsah žaloby, závěry uvedené v předcházejícím rozsudku krajského soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 51 A 8/2013 – 46, a konstatoval, že se závěry uvedenými v tomto rozsudku se zcela ztotožňuje. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu ze dne 13. 1. 2015, č. j. 51 A 8/2013 – 86, a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Podle § 104 odst. 3 písm. a) je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[7] Dříve než Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení věci, zabýval se tím, zda jsou splněny podmínky přípustnosti kasační stížnosti. Shledal přítom, že tomu tak není.

pokračování

[8] Jedná se totiž o druhou kasační stížnost v téže věci. S ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen za předpokladu, že jako její důvod je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Není přitom podstatné, že v prvním případě podal kasační stížnosti žalovaný a ve druhém případě druhý účastník řízení – žalobce. Tím není dotčena možnost v opakované kasační stížnosti brojit proti rozhodnutí krajského soudu v otázkách, kterými se Nejvyšší správní soud v předchozím zrušovacím rozsudku nezabýval.

[9] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012–39, „[u]stanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje z uvedeného pravidla výjimku. Opakovaná kasační stížnost je přípustná, je-li v ní namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Přípustnost takové kasační stížnosti je tedy omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil. Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro krajský soud; to za předpokladu, že se krajský soud tímto názorem řídil.

[10] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012 – 55, shrnul závěry plynoucí z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, které se týkají dalších případů, kdy lze shledat přípustnost kasační stížnosti. Jedná se o případy, které ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. sice konkrétně nezmiňuje, ale implicitně v sobě obsahuje. Nepřípustnost kasační stížnosti nelze konstatovat zejména v případech, kdy Nejvyšší správní soud vytkl nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů, které Nejvyšší správní soud v dané věci vyslovil, nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti, zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu.

[11] Opakovaná kasační stížnost je dále přípustná i v případě, kdy krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, i když nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a obiter dictum ve zrušujícím rozsudku. Obdobně může být podstatně změněn i právní stav, a to změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, za situace bránící aplikaci původního předpisu; podobně i deklarací protiústavnosti předpisu Ústavním soudem. Jako nepřípustnou nelze odmítnout ani opakovanou kasační stížnost, je-li jejím argumentačním základem podstatná změna judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí – například pokud by o rozhodné právní otázce uvažil jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr.“

[12] Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasační stížnosti podle shora uvedených kritérií. Stěžovatel krajskému soudu nevytýká, že se neřídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu, nenamítá kupř. nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu či jiné vady řízení a netvrdí ani, že by v jeho případě byla dána některá z výše uvedených judikaturně dovozených výjimek z nepřípustnosti opakované kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ostatně zrušil rozsudek předcházející rozsudek krajského soudu nikoliv pro nepřezkoumatelnost či procesní vady, ale pro nesprávné právní posouzení věci. Krajský soud odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu převzal. Zcela se tak řídil závazným právním názorem kasačního soudu. Kasační stížnost stěžovatele však pouze poukazuje na argumentaci obsaženou v předcházejícím (již zrušeném) rozsudku krajského soudu, tj. pouze vyjadřuje nesouhlas s posouzením věci Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014 - 22. Stěžovatel tudíž ve své kasační stížnosti brojí proti posouzení otázky, k níž se Nejvyšší správní soud již závazně a komplexně vyjádřil ve svém předchozím zrušujícím rozsudku, aniž by stěžovatel v tomto směru přicházel s jakoukoli novou argumentací.

[13] Nejvyšší správní soud opětovně poukazuje na usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 47/2012 – 39, v němž uvedl, že „*Institut nepřijatnosti opakovaných kasačních stížností vylučuje, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci sám revidoval svůj původní závazný právní názor. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejenom krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale také samotný Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. 9 Afs 59/2007 - 56).*“

[14] Z výše uvedeného tak vyplývá, že stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou pouze převzaty z předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, resp. toliko brojí proti argumentaci Nejvyššího správního soudu samotného. Kasační stížnost je proto podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatná.

[15] Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 1. 2015, č. j. 51 A 8/2013 – 86, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť je nepřijatná [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[17] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, nevyzýval již Nejvyšší správní soud stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Pokud by totiž soudní poplatek vybral, byl by povinen ho v plné výši vrátit podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu